

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1547/2024
22.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Филип Ракочевић, адвокат из ..., против тужене ТУШ „Тоза Драговић“, Крагујевац, чији је пуномоћник Славен Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/24 од 23.01.2024. године, у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/24 од 23.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/24 од 23.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/24 од 23.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 777/22 од 04.09.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужена онемогућила тужилу да искористи годишњи одмор за 2021. годину у пуном обиму, чиме је тужилу ускратила гаранције дате Уставом и Конвенцијом 132 Међународне организације рада о плаћеном годишњем одмору, и обавезана је тужилу да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилу је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду и Закона о основама система и образовања и васпитања, Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, наведеним у образложењу нижестепених пресуда, и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се утврди да тужена онемогућила тужиљу да у пуном обиму искористи годишњи одмор за 2021. годину. Ово због тога што тужила није доказала да је тужена својом кривицом онемогућила тужиљу да искористи годишњи одмор. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиље, и из тих разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора у смислу члана 403. став 3. ЗПП, којим је, прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају предмет спора је утврђење да је тужена као послодавац онемогућила тужиљу да користи годишњи одмор. Дакле, тужбени захтев се не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, због чега у смислу члана 441. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**